

Sygn. akt VII Pa 260/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Łukasik

Sędziowie: SSO Izabela Gruszkowska

SSO Stefania Zdunek-Waliczek (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Wioletta Bugajska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. L.

przeciwko Akademii (...) w K.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 kwietnia 2017 r. sygn. akt IV P 1958/14/N

I. Oddała apelację.

II. Zasądza od S. L. na rzecz Akademii (...) w K. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Stefania Zdunek-Waliczek Jarosław Łukasik Izabela Gruszkowska

Sygn. akt VII Pa 260/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa S. L. przeciwko Akademii (...) w K., sygn. akt IV P 1958/14/N o przywrócenie do pracy oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że S. L. był zatrudniony u strony pozwanej kolejno na następujących stanowiskach: asystenta stażysty w Instytucie (...) na Wydziale (...) na czas określony od dnia 15 września 1990 r. do dnia 14 września 1991 r., asystenta naukowo – dydaktycznego Zakładzie (...) na Wydziale (...) na czas nieokreślony od dnia 1 października 1993 r. oraz adiunkta naukowo – dydaktycznego w ww. wydziale (obecnie Wydział (...)) na czas nieokreślony od dnia 1 lipca 2001 r. Uchwałą Rady Wydziału (...) z dnia 14 grudnia 2000 r. powód uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie inżynierii środowiska. Na początku 2006 r. doszło do nagłej śmierci ówczesnego przełożonego S. L. – prof. S. S.. Przed tym zdarzeniem powód przygotowywał się do wszczęcia postępowania habilitacyjnego

i w tym celu zgromadził większość materiałów naukowych i przeprowadził badania empiryczne. Do ukończenia prac konieczne było wykonanie tylko kilkunastu testów walidacyjnych na zintegrowanym stanowisku badawczym znajdującym się w laboratorium katedralnym. W dniu 15 marca 2006 r. pomiędzy powodem, jako właścicielem, a (...), jako biorącym do użytkowania, doszło do zawarcia pisemnej umowy użyczenia elementów instalacji stanowiska badawczego pod nazwą „(...)”. Aparatura składała się częściowo również z elementów stanowiących własność strony pozwanej. Sąd I instancji ustalił ponadto, że pismem z 27 września 2007 r. powód zwrócił się do Rektora (...) A. T. o obniżenie pensum dydaktycznego w roku akademickim 2007/2008 o 30 godzin w związku z prowadzonymi czaso- i pracochłonnymi badaniami naukowymi oraz realizacją rozprawy habilitacyjnej. Powyższy wniosek został zaakceptowany. Pismem z 4 października 2008 r. S. L. zwrócił się do Rektora (...) A. T. o obniżenie pensum dydaktycznego w roku akademickim 2008/2009 o 30 godzin w związku z prowadzonymi czaso- i pracochłonnymi badaniami naukowymi oraz realizacją rozprawy habilitacyjnej znajdującej się na etapie zestawienia części modelowej. Powyższy wniosek nie został zaakceptowany z uwagi na uprzednie zakończenie części deklarowanych prac badawczych i brak określenia etapu zaawansowania rozprawy habilitacyjnej. Z kolei w związku z planowanym remontem części pomieszczeń budynku należącego do (...), pismem z 23 września 2009 r. Kierownik Katedry (...) – Z. M. – wezwał powoda do usunięcia z laboratorium wszelkich urządzeń i materiałów nie będących własnością uczelni do 9 października 2009 r. pod rygorem przekazania ich do złomowania lub utylizacji. Po bezskutecznym upływie terminu przedmiotowe stanowisko zostało zdeponowane w piwnicy budynku uczelni (...) do którego powód miał klucze i praktycznie nieograniczony dostęp. Na skutek powyższych działań powód wystosował do Rektora uczelni pismo z wnioskiem o zmianę jednostki zatrudniającej motywując go trudnościami w prowadzeniu badań. Jednocześnie zgłosił przedmiotową sprawę do M. S. pełniącej ówczasie funkcję przewodniczącej (...). Żadne postępowanie nie zostało jednak formalnie wszczęte, albowiem powód nie złożył na piśmie prośby o objęcie ochroną jego praw pracowniczych. Powód zgłosił się również w tej sprawie do D. S. i J. S., którzy udzielili mu w tym zakresie pomocy. Pismem z 27 listopada 2013 r. Dyrektor ds. Organizacyjnych J. S. wezwał powoda do usunięcia przedmiotowej aparatury z pomieszczenia (...) do dnia 29 listopada 2013 r. w związku z rozpoczętym remontem tej części budynku. Wobec braku reakcji powoda na ww. prośbę, żądanie w tym zakresie zostało ponowione pismem z dnia 2 grudnia 2013 r. Aparatura została ostatecznie przeniesiona do zamiejscowego ośrodka uczelni w miejscowości R..

Sąd Rejonowy ustalił również, że oceny okresowe S. L. za kolejne lata pracy u strony pozwanej przedstawiały się następująco:

- za lata 1995-1998 – ocena końcowa 6.0 (nadzwyczaj przydatny)
- za lata 1999-2002 – ocena końcowa 6.0 (nadzwyczaj przydatny)
- za lata 2003-2006 – ocena końcowa 6.0 (nadzwyczaj przydatny)
- za lata 2007-2010 – ocena końcowa 4.0 (w pełni przydatny), zmieniona przez Rektora (...), A. T., na skutek odwołania powoda na ocenę 5.0 (bardzo przydatny).

Standardowa kalkulacja oceny każdego pracownika naukowego zatrudnionego u strony pozwanej dokonywana jest m.in. pod kątem:

- działalności dydaktycznej, w ramach której badany jest fakt wypracowania pensum i zaistnienia dodatkowych osiągnięć dydaktycznych;
- działalności naukowo – badawczej, w ramach której badana jest aktywność publikacyjna, w pracach naukowo – badawczych, wynalazcza i wdrożeniowa, przy czym elementem wiodącym i podstawowym tej oceny jest działalność publikacyjna; uzyskanie oceny 2,0 na tym polu determinuje ocenę z całej działalności naukowo – badawczej na tym samym poziomie – nie może być ona wyższa; jednocześnie ocena aktywności publikacyjnej opiera się wyłącznie o działalność naukowo – badawczą afiliowaną przez (...);

- działalności organizacyjnej, w ramach której badana jest aktywność w pełnieniu funkcji kierowniczych oraz członkostwo w poszczególnych gremiach tworzonych w ramach uczelni.

O wyniku oceny okresowej pracownika decyduje kierownik jednostki organizacyjnej, uwzględniając w przypadku nauczycieli akademickich: informację własną ocenianego, opinię wyrażoną przez studentów oraz opinię bezpośredniego przełożonego i jego propozycję oceny końcowej. Za oceny pozytywne uznaje się następujące wartości od 5.0 do 3.0, natomiast negatywną oceną jest 2.0. Za lata 2011 – 2013 S. L. otrzymał końcową okresową ocenę swej pracy na poziomie 2.0 (nieprzydatny). Ocena własna S. L. na każdym z trzech wymienionych wyżej pól kształtowała się odpowiednio na poziomie: 5.0, 4.0 i 5.0. Na podstawie przeprowadzonych wśród studentów ankiet ewaluacyjnych powód otrzymał średnią notę 4.5. Przełożony powoda Z. M. wystawił mu odpowiednio następujące noty: 4.0, 2.0 i 2.0, zaś dziekan T. T. – 4.5, 2.0 i 2.0. W uzasadnieniu oceny sporządzonym przez kierownika Katedry (...) Z. M. stwierdzono, że działalność dydaktyczna S. L. sprowadza się do formalnego wykonywania zleconych zajęć dydaktycznych. Wskazano, że powód jest często nieobecny na uczelni w godzinach pracy, co sprawia, że studenci mają z nim utrudniony kontakt. Podano, że S. L. w ocenianym okresie nie opublikował żadnej pracy naukowej afiliowanej przez (...), nie wykazywał aktywności w zakresie pozyskiwania zewnętrznych źródeł finansowania swoich badań ani nie uczestniczył w działalności statutowej swojej jednostki lub uczelni. Jedynym komercyjnym zleceniem wykonanym w tym okresie pod kierownictwem S. L. było przygotowanie analizy (...) za wynagrodzeniem 3800 zł. Podniesiono, że powód powierzone obowiązki administracyjne wykonuje niestaranie, zaś w wyniku jego postawy zaistniała konieczność odwołania go z funkcji opiekuna specjalności Technika (...) oraz z funkcji członka Rady (...). Powyższe stanowisko zostało podtrzymane w całości przez Dziekana (...) – T. T.. Pismem z dnia 11 kwietnia 2014 r. powód złożył odwołanie do Rektora (...) T. S. (1) od wystawionej oceny końcowej. Powyższe nie odniosło oczekiwanego rezultatu i wystawiona ocena końcowa (2,0) została podtrzymana.

Sąd I instancji ustalił także, iż w okresie przypadającym na lata 2011-2015 dorobek publikacyjny S. L. afiliowany przez (...) objął jedną pozycję pt. „ (...)” zawartą w „ (...)”. Pracownicy uczelni nie spotkali się z utrudnieniem powodowi prowadzenia badań i wykonywania doświadczeń z użyciem specjalistycznego sprzętu, w tym w szczególności korzystania z należącej do niego instalacji stanowiska badawczego pod nazwą „(...)”. W 2013 r. (...) odmówiła przyjęcia dwóch prywatnych zleceń, które miał osobiście wykonać powód z uwagi na zaległości płatnicze tego podmiotu za poprzednio świadczone usługi. Wnioskiem z dnia 5 marca 2014 r. Kierownik Katedry (...) Z. M. zwrócił się do Rektora (...) T. S. (1) i Dziekana Wydziału (...) T. T. o rozwiązanie stosunku pracy ze S. L.. Na uzasadnienie swego stanowiska wskazał, że za lata 2011- 2013 powód otrzymał negatywną końcową ocenę pracy, która nie rokuje nadziei na poprawę w przyszłości. Podał również, że postawa powoda nie licuje z zajmowanym stanowiskiem nauczyciela akademickiego, albowiem pomimo polecenia służbowego usunięcia z pomieszczeń Katedry materiałów zagrażających bezpieczeństwu studentów i pracowników oraz zwrotu bezprawnie zagarniętych z laboratorium materiałów, powód nie zastosował się do niego. Jednocześnie wskazał, że w przedmiocie powyższych zdarzeń zwrócił się o wszczęcie postępowania wyjaśniającego. Z uwagi jednak na przedawnienie Komisja (...) (...) odmówiła wszczęcia przedmiotowego postępowania. Pismem z dnia 25 kwietnia 2014 r. kierowanym do Rektora uczelni Dziekan (...) T. T. przychylił się do powyższego wniosku. Uchwałą z dnia 22 września 2014 r. o nr (...) Rada Wydziału (...) pozytywnie zaopiniowała wniosek o rozwiązanie stosunku pracy ze S. L.. Pismem z dnia 29 października 2014 r., nr (...), na podstawie art. 123 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w zw. z art. 124 ust. 1 pkt 3 ustawy dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, z powołaniem na art. 45 ust. 5 Statutu (...) z dnia 28 września 2011 r. rozwiązano z powodem stosunek pracy nawiązany na podstawie mianowania z dnia 9 lipca 2001 r. z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 28 lutego 2015 roku. Jako przyczynę przedmiotowej decyzji podano uzyskanie przez powoda negatywnej oceny okresowej za lata 2011-2013. Na skutek wniosku S. L. w dniu 26 listopada 2014 r. odbyło się posiedzenie pojednawcze Zakładowej Komisji Pojednawczej przy (...), które nie doprowadziło do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy powodem a stroną pozwaną. Koniec semestru zimowego w roku akademickim 2014/2015 przypadła na dzień 28 lutego 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania i brak podstaw, aby podważać ich wiarygodność bądź moc dowodową, a także na

podstawie zeznań świadków A. T., M. B., Z. K., A. M., M. W. i M. K. w szczególności w zakresie ustalenia, że deklarowany przez powoda problem w dostępie do aparatury badawczej nie był znany wśród jego współpracowników. Z kolei zeznania świadków Z. M., T. T. i J. S. potwierdziły w ocenie Sądu I instancji, że na przestrzeni lat 2009-2013 doszło do dwukrotnego przenoszenia stanowiska badawczego, na którym pracował powód oraz przyczyn takiego stanu rzeczy. Zeznania M. S. i D. S. przyczyniły się z kolei do ustalenia, że w odczuciu powoda zmiana miejsca składowania sprzętu badawczego w 2009 r. była dotknięta nieprawidłowością. Zeznania wszystkich powyższych świadków Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne, przy czym dla rozstrzygnięcia sprawy pomocne okazały się tylko w niewielkim, wyżej wskazanym, zakresie. Sąd I instancji nie poczynił natomiast żadnych ustaleń w oparciu o zeznania T. S. (2), albowiem nie dotyczyły one bezpośrednio powoda, lecz innego pracownika (...) i okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Częściowo do ustalenia stanu faktycznego wykorzystane zostały przez Sąd Rejonowy także zeznania powoda, a to w tej części, w której powód przedstawił historię swojego zatrudnienia w pozwanej uczelni, a także w zakresie, w którym znalazły one potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym w ocenie Sądu I instancji materiale dowodowym. Sąd Rejonowy oddalił część wniosków dowodowych powoda, gdyż w jego ocenie dowody te nie mogły posłużyć wykazaniu okoliczności, na które powód wskazywał. Jako dokumenty prywatne mogły stanowić jedynie dowód na okoliczność ich treści.

Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z art. 123 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim może być rozwiązany m.in. przez wypowiedzenie dokonane przez jedną ze stron, przy czym w takim przypadku rozwiązanie stosunku pracy następuje z końcem semestru, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. W myśl art. 124 ust. 1 u.p.s.w. jedną z przyczyn uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim za wypowiedzeniem jest fakt otrzymania przez niego oceny negatywnej, o której mowa w art. 132 u.p.s.w., który przewiduje, że wszyscy nauczyciele akademicy podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 111, oraz przestrzegania prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej. Katalog obowiązków nauczyciela naukowo – dydaktycznego obejmuje: kształcenie i wychowywanie studentów, w tym nadzorowanie opracowywania przez studentów prac zaliczeniowych, semestralnych, dyplomowych, pod względem merytorycznym i metodycznym, prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, rozwijanie twórczości naukowej albo artystycznej oraz uczestnictwo w pracach organizacyjnych uczelni (art. 111 ust. 1 u.p.s.w.) Wspomnianej wyżej oceny dokonuje podmiot wskazany w statucie uczelni, nie rzadziej niż raz na cztery lata lub na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, w której nauczyciel akademicki jest zatrudniony. Kryteria oceny oraz tryb jej dokonywania, z uwzględnieniem możliwości zasięgania opinii ekspertów spoza uczelni, określa statut (art. 132 ust. 2 u.p.s.w.). Wedle art. 136 ust. 1 u.p.s.w. w sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników uczelni, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy kodeksu pracy. W myśl art. 30 § 3 i § 4 k.p. oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu powinno nastąpić na piśmie, zaś w przypadku złożenia przez pracodawcę wypowiedzenia w zakresie stosunku o pracę zawartego na czas nieokreślony, powinna być również wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie. Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że wypowiedzenie z dnia 29 października 2014 r., na mocy którego doszło do rozwiązania stosunku pracy z powodem odpowiada przepisom prawa. Oświadczenie pracodawcy ma formę pisemną, zostało podpisane przez Rektora (...), który jest uprawniony do składania tego typu oświadczeń w imieniu uczelni i zostało ono wręczone powodowi w taki sposób, że mógł on się zapoznać z jego treścią. Jednocześnie jako przyczynę wypowiedzenia wskazano fakt otrzymania przez powoda negatywnej oceny okresowej za lata 2011 – 2013. Już sama lektura kwestionowanego oświadczenia prowadzi w ocenie Sądu I instancji do wniosku, że strona pozwana w sposób dostatecznie konkretny umotywowała swoją decyzję, podstawa wypowiedzenia została wyartykułowana wprost, a jej sformułowanie jest na tyle jednoznaczne, że nie pozostawia pola dla jakichkolwiek wątpliwości. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe zdaniem Sądu Rejonowego uprawniało również do przyjęcia tezy, że wymieniona wyżej podstawa stanowiła prawdziwy i rzeczywisty motyw podjętej decyzji. Zgodnie bowiem z u.p.s.w., statutem uczelni i wydanym na jego podstawie zarządzeniem Rektora (...) z dnia 29 czerwca 2012 r. (ze zmianą z 10 grudnia 2013 r.) w sprawie oceny okresowej pracowników, każda osoba zatrudniona na uczelni na stanowisku naukowo – dydaktycznym podlega cyklicznej ocenie dokonywanej zgodnie ze szczegółowo określonymi kryteriami. S. L. zatrudniony na stanowisku adiunkta został poddany przedmiotowej procedurze wedle zasad określonych w wymienionych wyżej dokumentach i w jej wyniku otrzymał negatywną notę (2,0), stawiającą go w pozycji pracownika „nieprzydatnego”. Kończona

ocena została wystawiona przez uprawnionego do tego osoby, tj. kierownika Katedry (...) Z. M. i Dziekana Wydziału (...) T. T., a jej wymiar został określony zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi wymogami i wytycznymi. Kluczowym elementem decydującym o uzyskaniu przez powoda negatywnej noty końcowej był zupełny brak po jego stronie aktywności publikacyjnej uznawanej przez (...), który z kolei determinował konieczność wystawienia mu w zakresie całej działalności naukowo – badawczej oceny na poziomie 2.0. W powyższych okolicznościach nie budziło zastrzeżeń Sądu Rejonowego, że uzasadnienie wypowiedzenia powodowi stosunku pracy uprzednim zakwalifikowaniem go jako pracownika nieprzydatnego stanowi prawdziwą i faktyczną przyczynę rozwiązania tegoż stosunku. Niewypełnienie przez pracownika naukowo – dydaktycznego, którym jest również adiunkt, jednego z jego podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci rozwoju i poszerzania własnego dorobku naukowego może stanowić istotny problem dla zatrudniającej go uczelni. Każdej szkole wyższej zależy bowiem na posiadaniu jak najlepiej wykształconej kadry, co ma przełożenie nie tylko na jakość świadczonych przez nią usług w zakresie dydaktyki i osiągnięć naukowych, ale również prestiżu i zdolności do pozyskiwania funduszy na jej działalność. Wobec tego, że powód faktycznie nie mógł wykazać w swoim dorobku naukowym za lata 2011 – 2013 wystarczającej ilości pozycji afiliowanych przez (...), Sąd I instancji ocenił, że przyczyna wskazana w wypowiedzeniu stosunku pracy jest prawdziwa i rzeczywista, a zatem spełnia kryteria określone w art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 136 ust. 1 u.p.s.w.

Sąd Rejonowy uznał również, że złożone wypowiedzenie było również w pełni zasadne i nie podzielił twierdzeń powoda, że uzyskanie przez niego negatywnej oceny na polu publikacyjnym, a co za tym idzie - również w całej kategorii działalności naukowo – badawczej, wynikało z trudności, jakie uczelnia stawiała przed nim w zakresie korzystania ze specjalistycznej aparatury koniecznej do poszerzania dorobku naukowego, a w szczególności do wszczęcia przez niego postępowania habilitacyjnego. Powód uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie (...) już pod koniec 2000 r. Pół roku później został zatrudniony u strony pozwanej na samodzielnym stanowisku adiunkta naukowo – dydaktycznego w jednostce działającej pod bezpośrednim kierownictwem prof. S. S.. W postępowaniu dowodowym ustalono, że w chwili śmierci przełożonego na początku 2006 roku rozprawa habilitacyjna S. L. była już w znacznym stopniu zaawansowana, a do jej ukończenia powód potrzebował przeprowadzić tylko kilkanaście doświadczeń na stworzonym przez siebie stanowisku badawczym pod nazwą „ (...)”. O ile pod koniec 2009 r. przedmiotowa aparatura została ze względów technicznych przeniesiona do pomieszczenia znajdującego się w piwnicy innego budynku, to w dalszym ciągu powód miał do niej praktycznie nieograniczony dostęp. Z kolei ponowna zmiana miejsca jej składowania nastąpiła ze względu na planowany remont pomieszczenia (...) i doszło do niej dopiero pod koniec 2013 roku. Sąd I instancji zwrócił również uwagę na fakt, że przed rozpoczęciem roku akademickiego 2007/2008 S. L. wystosował prośbę do Rektora (...) o obniżenie pensum dydaktycznego o 30 godzin, a wniosek swój motywował m.in. koniecznością prowadzenia czaso- i pracochłonnych badań naukowych oraz realizacją rozprawy habilitacyjnej. Podobną prośbę powód zgłosił na rok akademicki 2008/2009, przy czym tym razem wniosek ów nie został przez władzę uczelni zaakceptowany m.in. z powodu braku konkretnej informacji na temat stanu zaawansowania jego rozprawy habilitacyjnej. Co najmniej zatem do końca roku 2013 powód miał pełną możliwość korzystania z potrzebnego mu sprzętu badawczego i rozwijania swojego dorobku naukowego, a niewielkie osiągnięcia w tym zakresie nie mogą obciążać władz uczelni ani żadnych innych podmiotów, poza samym powodem. Zgodnie ze statutem uczelni, będącym aktem wewnątrzzakładowym obowiązującym zatrudnionych w niej pracowników, dla oceny działalności naukowo – badawczej stanowiącej jeden z elementów cyklicznej oceny końcowej, kluczowe znaczenie miało wykazanie dorobku publikacyjnego, przy czym zgodnie z wyraźnym zapisem zarządzenia Rektora (...), zaliczeniu do tej kategorii podlegały wyłącznie pozycje naukowe afiliowane przez (...). Aktywność publikacyjna powoda za lata 2011 – 2013, która by została wpisana do wykazu Biblioteki (...), była praktycznie żadna. Powód nie wykazał zaś, by w ciągu tego okresu starał się poddać jakkolwiek część swojej działalności wymaganej afiliacji, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na odmowę uczelni.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz w oparciu o § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- a) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego,
- b) pominięcie przez Sąd Rejonowy zgłaszanych przez powoda wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, co stanowi naruszenie art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

Z uwagi na powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa poprzez przywrócenie go do pracy u strony pozwanej, a także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód podniósł, że Sąd Rejonowy błędnie zważył fakty dotyczące rzetelności wykonanej przez (...) negatywnej oceny okresowej powoda za lata 2011-2013, stanowiącej przyczynę wypowiedzenia stosunku pracy i rzekomego braku dorobku publikacyjnego powoda w tym okresie, tzn. braku publikacji patentu potwierdzonego przez Urząd Patentowy 19 stycznia 2011 r. o wartości 25 punktów. W ustaleniu zależności przyczynowo-skutkowej między ustawicznym utrudnianiem pracy powodowi przez bezpośrednich przełożonych a ocenianą aktywnością naukowo-badawczą powoda i dążeniem powoda do wyższego stopnia naukowego (habilitacji), w tym kontekście widoczna jest sprzeczność ustaleń faktycznych z zebraniem materiałem dowodowym. Sąd I instancji pominął również zgłaszane przez powoda wnioski dowodowe, co miało również wpływ na treść orzeczenia.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie Sądu I instancji jest słuszne i odpowiada prawu. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz prawidłowej wykładni i zastosowania wskazanych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia przepisów, oceniając dowody z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, uznając je za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest bezzasadny. Stosownie do treści tego przepisu, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wążąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98). Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 k.p.c. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów została przeprowadzona w sposób zgodny z zasadami wyrażonymi w powołanym przepisie, w zgodzie z logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego, przy czym ocenie został poddany całokształt materiału dowodowego. Ocena stanu faktycznego dokonana przez powoda w apelacji jest jego

własną opinią, powód polemizuje z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy i jego oceny Sąd Okręgowy nie podziela.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że otrzymanie przez powoda oceny negatywnej było konsekwencją uznania go za pracownika nieprzydatnego, a kluczowym elementem, który po tym zdecydował, był zupełny brak po jego stronie aktywności publikacyjnej uznawanej przez (...) w okresie objętym oceną. Nie jest bowiem tak – jak twierdzi powód – iż negatywna ocena była efektem braku habilitacji. Żaden ze świadków tego nie potwierdził. Rację również miał Sąd Rejonowy uznając, że z materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadków, nie można wyprowadzić logicznego i zgodnego z doświadczeniem życiowym wniosku, że władze uczelni uniemożliwiły powodowi czy to pracę badawczą, czy też prowadzenie zajęć dla studentów. Powód – mimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu – nie wykazał w swoim dorobku naukowym za lata 2011 – 2013 wystarczającej ilości pozycji afiliowanych przez (...). Nietrafione są jego twierdzenia, że publikacja patentowa, o której traktuje apelacja (patent dotyczący sposobu (...), o udzieleniu którego ogłoszono w dniu 31 grudnia 2010 r., k. 259), powinna być do tego dorobku zaliczona. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że nie była ona afiliowana poprzez wskazanie (...) jako jednostki naukowej, w której powód przeprowadzał badania będące podstawą publikacji, co zgodnie z zarządzeniem Rektora (...) nr (...) z 17 lipca 2008 r. w sprawie oceny okresowej, jest warunkiem koniecznym wliczania publikacji do oceny. Ponadto patent ten – mimo iż nie został afiliowany – Rektor (...) wziął pod uwagę, podwyższając ocenę powoda za poprzedni okres z 4.0 na 5.0 – w związku z odwołaniem się powoda od oceny okresowej w maju 2011 r., w którym przywoływał publikację patentu. Wynika to nie tylko z zeznań świadka A. T., ale także z dołączonego do pozwu wniosku powoda dotyczącego zaniżenia oceny okresowej. W piśmie tym powód wskazał na zrealizowanie w latach 2007–2010 16 publikacji, w tym m.in. 4 patentów i zgłoszeń patentowych. Ta sama publikacja bądź patent nie mogą być jednocześnie brane pod uwagę przy ocenie okresowej w dwóch różnych okresach.

W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego nie wynika również, aby władze uczelni uniemożliwiły powodowi dostęp do aparatury badawczej – z zeznań świadków wyłania się zgoła odmienny obraz, niż kreowany przez powoda, a mianowicie, że w rzeczywistości, jej przenoszenie do różnych pomieszczeń było spowodowane koniecznością wykonania remontu, a S. L. miał do tych pomieszczeń dostęp. Powodowi umożliwiano również pracę naukowo-badawczą poprzez zmniejszenie pensum, tj. ilości godzin dydaktycznych w roku akademickim 2007/2008 (akta osobowe powoda). Rektor (...) odmówił wprowadzenia obniżenia pensum dydaktycznego na kolejny okres (rok akademicki 2008/2009), jednak nastąpiło to z uzasadnionych przyczyn - z uwagi na uprzednie zakończenie części deklarowanych prac badawczych i brak określenia etapu zaawansowania rozprawy habilitacyjnej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., należy wskazać, iż Sąd Rejonowy słusznie zauważył brak przydatności wnioskowanych dowodów do udowodnienia okoliczności, na które powoływał się S. L., a ponadto – zgodnie z art. 162 k.p.c. – strona ma prawo powoływania się w dalszym roku postępowania tylko na takie uchybienia, co do których zgłosiła zastrzeżenia do protokołu, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2017 r. i powód nie zgłosił co do tego zastrzeżenia. Nie uprawdopodobnił również, że brak zgłoszenia zastrzeżeń nie był przez niego zawiniony.

Apelacja powoda nie zawiera zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, jedynie na marginesie należy więc zauważyć, że przepisy te zostały przez Sąd Rejonowy zastosowane prawidłowo. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu I instancji, że w niniejszej sprawie zachowana została przewidziana przepisami forma oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, przyczyna wskazana w wypowiedzeniu jest prawdziwa, konkretna i rzeczywista. Wszystkie wymogi formalne wypowiedzenia zostały spełnione, a zakończenie stosunku pracy było zasadne.

Mając na uwadze powyższe, apelacja podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania złożyły się koszty zastępstwa procesowego, obliczone na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1

pkt 1 in fine rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.